

„Novi akordi“. Zbornik za vokalno in instrumentalno glasbo. Urejuje dr. Gojmir Krek. Letnik VI., št. 6. Vsebina te številke, ki zaključuje VI. letnik, je sledeča: 1. Josip Procházka (Ljubljana), „Silhouetty“ I. za klavir. 2. Viktor Parma (Črnomelj), „Poslednja noč“ za en glas in klavir. 3. Mihael Rožanc (Ljubljana), „Roža“ za čveterospev. 4. Fran Gerbič (Ljubljana), „Spominski list“ za klavir. 5. Emil Adamič (Kamnik), „Po slovesu“ za ženski zbor. 6. Fran Ferjančič (Ljubljana), „Pevci smo slovenski mi“ za moški zbor. — Cena za leto 8 K, za pol leta 4 K 50 h, posamezni zvezki po 2 K. — Strokovnjaško oceno prinesemo pozneje.

Dva koncerta „Glasbene Matice“ — Verdija „Requiem“. Verdija rekviem, zložen leta 1874. za obletnico smrti pesnika Alessandra Manzoniya, ki se je obhajala v cerkvi sv. Marka v Milanu, se šteje med dela, katerih glasbena vrednost ne mine. Ob moči uporabljenih sredstev imponuje po velikih svojih pompoznih potezah, ki jih vzletno okriljuje v njih se izražujoči muzikalni genij. Verdi, neusahljiv vir učinkljive melodije, Verdi, rojen dramatik in ustvaritelj oper, ki jim je uspeh v najširših masah vsekdar zagotovljen, se je lotil uglasbenja turobnega besedila črne maše v poznih letih, potem, ko je že prestopil z „Aido“ (1871) v zadnje obdobje svojega vedno napredujočega umetniškega razvoja. Uživel se je v novo smer, v smer muzikalne drame, s katero je dal pravec novodobni italijanski operni tvorbi. V tej novi perijodi svojega delovanja se je povzpел Verdi na modernejša stališča, popustivši slog starejše italijanske opere, ki jo označuje v sebi zaokrožena arija, pevčeva partija, v katero edino je bil nanesen ves vzlet, vsa verva, da je edino le arija karakterizujoče učinkovala; nadomestil je sedaj Verdi starejši ta slog z orkestralno prekomponovanim dramatiškim prizorom in približal se je s tem inorodnim novodobnim muzikom, podrerajoč glasbo drami in stremeč po pravilnem in naravnem izrazu.

Globoki, strahu in groze pa upanja polni zmisel besedila črne maše, slikovita kremenitost liturgične te pesnitve, katere lapidarni stavki bude vedno nove dramske slike, so našli v Verdiju rutiniranega in temperamentnega uglasbitelja, Verdi pa v njih sceniški impulz k skladateljski tvorbi žive plastike in koloristiški izrazitih melodij, stopnjujočih se v svojem drhtenju od priglúšenega ihtenja pa tja do eruptivnih vzklikov skesanega obupa. Karakterističnost in prepričevalnost Verdijevega rekviema vzbujata po resnosti, s katero je pojmlil skladatelj besedilo, in po oduševljenosti, s katero mu je ustvaril svojo glasbo, ono spoštljivost, ki jo izražamo vzornim delom, vznášajočim naše čutenje, nosita v sebi znak veličastja ustvarjalnega duha.

Da šine v marsičem dramatični izraz preko mej in da ni vselej brzdana ognjevitost Verdijeve južne krvi ko miline, katere smo vajeni v uglasbitvah liturgičnih napevov, ni zameriti Verdiju, saj drugače ni mogel on, dramatiški skladatelj, ko mu prekipeva temperament, kakorkoli se krene. Kjer je z besedilom rekviema dana prilika do slikanja veličastnosti in burnosti, je Verdijev talent neoporekljivo zanimiv in uspešen, ker je le tu našel ono široko polje, na katerem more nemoteno razvijati vse svoje k elementarni sili nagnjene zmožnosti, zato je prva polovica nje-